CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 4r-1895/2026 Judecătoria Ungheni
4-26008557-03-4r-07052026 Judecător: Anatolie Rusu

D E C I Z I E
În numele Legii

02 iulie 2026 mun. Bălți

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord
În componență:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

examinând în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul avocatului Eugeniu Prisacari în interesele contravenientului Rusu Ruslan declarat împotriva hotărârii Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2026 în cauza lui Rusu Ruslan, învinuit în comiterea contravenției prevăzute de art. 78[1] Cod contravențional,

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele recursului, materialele cauzei, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

La data de 26.01.2026, aproximativ în jurul orelor 08:20, între Rusu Ruslan și soția acestuia, Rusu Diana, s-a iscat un conflict, în urma căruia aceasta susține că a fost agresată fizic și numită cu cuvinte necenzurate. Conform raportului de constatare nr.202633P0026 din 22.01.2026 s-a constatat că *****i-au fost provocate vătămări corporale neînsemnate.

Acțiunile lui Rusu Ruslan au fost încadrate în baza prevederilor art. 78[1] Cod contravențional - *violența în familie, adică maltratarea sau alte acțiuni violente, comise de un membru al familiei în privința unui alt membru al familiei, care au provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale*.

În temeiul art. 395 Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție din 26.01.2026 întocmit în privința lui Rusu Ruslan în baza art. 78[1] Cod contravențional a fost expediat în adresa Judecătoriei Ungheni pentru examinare conform competenței,.

Fiind investită cu examinarea cauzei în fond, prin hotărârea Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2026, Rusu Ruslan a fost recunoscut vinovat în comiterea

contravenției prevăzute la art. 78[1] Cod contravențional, fiindu-i stabilită sancțiunea sub formă de 40 (patruzeci) ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Exercitarea căilor de atac:

Nefiind de acord cu hotărârea nominalizată, avocatului Eugeniu Prisacari în interesele contravenientului Rusu Ruslan a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, și pronunțarea unei noi hotărârii privind încetarea procesului contravențional din lipsa faptului contravenției.

În motivarea recursului, în esență, se invocă că instanța de fond nu a examinat argumentele expuse în referință și nici pe cele prezentate de apărător în ședința de judecată, omițând să se pronunțe asupra pretinselor încălcări invocate și limitându-se la o motivare formală a soluției adoptate.

Astfel, în opinia recurentului, această omisiune echivalează cu încălcarea dreptului la apărare, a principiului contradictorialității și a dreptului la un proces echitabil, garantate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de dispozițiile constituționale incidente.

Totodată, se invocă că procesul contravențional a fost desfășurat cu încălcarea normelor procedurale referitoare la competența agentului constatator. Or, deși prin actele cauzei în calitate de agent constatator a fost desemnat Cristian Melnic, o serie de acte procesuale, inclusiv audierea victimei, procesul-verbal de constatare, ordonanța privind dispunerea constatării medico-legale și ordinul de restricție de urgență, au fost întocmite de alți colaboratori ai poliției, fără existența unor acte de delegare, substituire sau constituire a unui grup de agenți constatatori. În acest context, se insistă că toate actele întocmite de persoane neîmputernicite sunt lovite de nulitate, iar probele obținute prin intermediul acestora sunt inadmisibile.

Se mai remarcă, că agentul constatator nu a administrat un probatoriu complet și obiectiv, întrucât nu a dispus confruntarea dintre participanții la incident, nu a ridicat imaginile video de la locul producerii pretinsei contravenții și nu a întreprins alte acțiuni necesare pentru verificarea tuturor circumstanțelor cauzei.

Astfel, în opinia sa, agentul constatator nu a constatat personal existența contravenției, iar acuzația formulată împotriva sa se întemeiază exclusiv pe declarațiile persoanei vătămate, fără existența unor probe obiective care să confirme versiunea acuzării.

În subsidiar, se contestă legalitatea și valoarea probatorie a raportului de constatare medico-legală, susținând că acesta confirmă doar existența unor leziuni corporale, fără a stabili mecanismul producerii acestora și fără a demonstra că acestea au fost cauzate prin acțiunile sale. La fel, există unele

contradicții între actele procesuale întocmite în aceeași perioadă de timp, apreciind că acestea demonstrează caracterul formal și neautentic al unor acte de procedură.

Un alt argument al recurentului a vizat pretinsa lipsă de imparțialitate în instrumentarea cauzei. Acesta a susținut că dosarul contravențional ar fi fost instrumentat de colaboratori ai Inspectoratului de Poliție Ungheni aflați în relații profesionale cu un polițist cu care recurentul s-ar afla în conflict personal, ceea ce ar fi determinat administrarea părtinitoare a probelor și omiterea cercetării conduitei persoanei vătămate.

În același context, recurentul a invocat că a formulat o plângere penală privind pretinsele abuzuri comise de colaboratorii de poliție și a criticat faptul că instanța de fond a respins cererea de amânare a examinării cauzei până la soluționarea respectivei plângeri. Mai mult, susține că materialele dosarului demonstrează că partea vătămată ar fi manifestat un comportament agresiv față de acesta, iar circumstanțele producerii leziunilor corporale pot fi explicate prin acțiunile acesteia și nu prin exercitarea unor acte de violență din partea sa.

În susținerea poziției respective fiind invocate declarațiile administrate în cauză, precum și rapoartele de expertiză psihologică depuse în fața instanței de fond, prin care, în opinia sa, se confirmă lipsa unui profil psihologic specific unui agresor domestic, existența unui nivel ridicat de autocontrol și a unor competențe parentale dezvoltate.

Implicit, consideră că instanța de fond a încălcat principiul prezumției de nevinovăție și regulile privind sarcina probei, apreciind că aceasta a reținut, în mod nejustificat, obligația apărării de a demonstra nevinovăția, deși sarcina dovedirii existenței contravenției și a vinovăției aparține exclusiv agentului constatator.

În acest sens, a invocat încălcarea principiilor legalității, aflării adevărului, nemijlocirii cercetării probelor și a regulii *in dubio pro reo*, susținând că în cauză nu există probe pertinente, concludente și suficiente care să demonstreze existența faptei contravenționale și vinovăția sa.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 471 alin. (1), (2) Cod contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților. (2) Instanța de recurs fixează data examinării recursului şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului şi a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au înaintat referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal conchide că, recursul este nefondat și urmează a fi respins, iar hotărârea primei instanțe, fiind una legală și întemeiată, urmează a fi menținută fără modificări din următoarele considerente:

Conform prevederilor art.473 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În motivarea acestei concluzii Colegiul penal analizând prin prisma prevederilor art. 381 alin. (4), art. 440 alin. (1), art. 375 alin. (3) și art. 425 Cod contravențional, coroborate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, conchide că instanța inferioară în mod întemeiat prin prisma pertinenței, concludenței, utilității și coroborării reciproce a stabilit *dincolo de orice dubiu rezonabil* vinovăția lui Rusu Ruslan în comiterea contravenției prevăzută de art. 78^1 Cod contravențional.

Versiunea contravenientului privind actelor de violență asupra victimei, iar leziunile acesteia ar fi fost produse accidental în contextul opunerii sale la tentativa victimei de a părăsi automobilul ori ca urmare a ruperii brățării, nu este confirmată de materialul probator administrat și este infirmată de celelalte mijloace de probă.

Astfel, declarațiile victimei Diana Rusu care au fost constante și consecvente atât în faza sesizării organului de poliție, cât și în cadrul audierilor ulterioare și în fața instanței. Aceasta a relatat că, în timpul deplasării cu automobilul condus de contravenient, a fost supusă agresiunilor verbale și fizice, fiind lovită în zona feței, imobilizată, apucată de corp și gât și împiedicată să părăsească automobilul, reușind să fugă doar după oprirea acestuia.

Aceste declarații sunt susținute de plângerea depusă imediat după incident, procesul-verbal de audiere a victimei, chestionarul de evaluare a riscului în cazurile de violență în familie, precum și de ordinul de restricție de urgență emis în aceeași zi, acte care confirmă existența unui conflict de violență în familie și necesitatea intervenției imediate a autorităților.

Un element probator obiectiv îl constituie raportul de constatare medico-legală nr. 202633P0026 din 22.01.2026, care stabilește existența echimozei la nivelul genunchiului stâng, excoriației în regiunea temporală stângă și excoriațiilor la degetele ambelor mâini, leziuni produse prin acțiunea unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire și fricțiune, vechimea acestora corespunzând intervalului în care s-a produs incidentul.

La fel, experții au concluzionat că leziunile au determinat o dereglare a sănătății de până la 6 zile și constituie vătămări corporale neînsemnate.

Totodată, înregistrarea audio examinată în cadrul cercetării judecătorești confirmă existența unui conflict intens între părți, surprinzând amenințări, injurii și zgomote specifice unei altercații fizice, inclusiv afirmațiile contravenientului privind faptul că victima l-ar fi agresat și că i-ar fi luat volanul din mână.

În acest context, Colegiul penal evidențiază că deși înregistrarea nu surprinde vizual desfășurarea incidentului, aceasta confirmă climatul conflictual și faptul că între părți s-a produs un episod violent, fără a infirma declarațiile victimei privind agresiunea fizică exercitată asupra sa.

Faptul că între părți exista un conflict familial anterior, aflat în contextul destrămării relației și al procedurilor de divorț, nu constituie, prin sine, un argument pentru înlăturarea credibilității declarațiilor victimei, în condițiile în care acestea sunt susținute de probe obiective și independente, inclusiv de constatările medico-legale și de actele întocmite imediat după incident.

Poziția contravenientului Rusu Ruslan de nerecunoaștere a celor încriminate, instanța de recurs o apreciază ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina, garantat de art. 377 Cod contravențional și art. 6 CEDO, or, contravenientul pe parcursul procesului contravențional nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și acest fapt nici nu poate fi calificat ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei.

În continuarea acestui deziderat, planează aserțiunea că, în declarațiile persoanei acuzate de săvârșirea unei fapte ilicite mereu există un subiectivism firesc, fiind tentată să nu spună tot ce cunoaște sau să denatureze adevărul în interesul personal, astfel fiind necesare în mod obligatoriu probe suplimentare în susținerea declarațiilor acestuia, astfel, în cazul dat a avut loc fapta de violență în familie, fiind demonstrată vinovăția acestuia, iar partea apărării atât în instanța de fond nu a prezentat careva probe verosimile care să combată sau să argumentele cumva motivele recursului, prin ce se apreciază ca fiind declarativ.

Afirmațiile recurentului privind lipsa unui profil psihologic specific unui agresor domestic, confirmat prin rapoartele de expertiză psihologică prezentate de apărare, Colegiul penal le apreciază ca fiind irelevante, or, împrejurarea că Rusu Ruslan nu prezintă un profil psihologic specific unui agresor domestic nu este, prin ea însăși, de natură să excludă posibilitatea săvârșirii unei fapte concrete de violență în circumstanțele cauzei, în condițiile în care vinovăția contravenientului a fost stabilită prin aprecierea coroborată a tuturor probelor administrate cu privire la fapta dedusă judecății, ci nu prin raportare exclusivă la caracteristicile psihologice ale persoanei.

Prin urmare, rapoartele de expertiză psihologică nu au aptitudinea de a răsturna concluziile instanței de fond, întemeiate pe ansamblul probelor pertinente, concludente și suficiente administrate în cauză.

Solicitarea recurentului privind pretinsa nulitate a actelor procesuale întocmite de alți colaboratori ai poliției decât agentul constatator care a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, este lipsită de temei. Or, spre deosebire de procesul penal, în care competența funcțională a organelor de urmărire penală este expres și riguros delimitată de normele Codului de procedură penală, procedura contravențională nu instituie regula potrivit căreia toate actele de constatare și documentare urmează să fie realizate exclusiv de un singur agent constatator. Codul contravențional nu conține dispoziții imperative care să interzică participarea altor colaboratori ai organului constatator la efectuarea unor activități de documentare ori administrare a probelor, atât timp cât procesul-verbal cu privire la contravenție este întocmit de persoana competentă și sunt respectate garanțiile procesuale ale persoanei trase la răspundere.

Mai mult, recurentul nu a indicat norma legală pretins încălcată și nici nu a demonstrat existența unei vătămări concrete a dreptului său la apărare ori a altor drepturi procesuale ca urmare a faptului că anumite acte au fost întocmite de alți colaboratori ai poliției. Or, nulitatea actelor procesuale nu operează prin simpla invocare a unei pretinse neregularități formale, ci presupune constatarea încălcării unei norme procedurale imperative și existența unei vătămări efective care nu poate fi înlăturată pe altă cale.

Astfel, în lipsa unor asemenea împrejurări, criticile formulate nu sunt de natură să afecteze legalitatea probelor administrate și nici temeinicia hotărârii instanței de fond.

Pe cale de consecință, urmează a fi respins argumentul privind inadmisibilitatea tuturor probelor administrate de către alți colaboratorii ai poliției, decât agentul constatator.

Critica recurentului referitoare la pretinsa încălcare a principiului prezumției de nevinovăție nu poate fi reținută. Or, din materialele cauzei rezultă că soluția instanței de fond nu se întemeiază exclusiv pe declarațiile victimei, ci pe un ansamblu de probe administrate și apreciate în coroborare, inclusiv plângerea victimei, declarațiile acesteia, raportul de constatare medico-legală, înregistrarea audio, ordinul de restricție de urgență și celelalte înscrisuri aflate la dosar, care, privite în ansamblu, confirmă existența faptei și vinovăția contravenientului.

În aceste condiții, concluzia instanței privind vinovăția lui Ruslan Rusu reprezintă rezultatul evaluării tuturor probelor administrate, iar nu al răsturnării sarcinii probei în defavoarea acestuia.

Totodată, faptul că instanța nu a acordat credibilitate versiunii prezentate de contravenient, apreciind că aceasta este infirmată de celelalte mijloace de probă, nu echivalează cu încălcarea principiului prezumției de nevinovăție.

Dreptul la prezumția de nevinovăție nu împiedică instanța să aprecieze liber probele administrate și să înlăture apărările formulate atunci când acestea sunt contrazise de probe pertinente, concludente și suficiente.

La caz, se constată că recurentul nu a demonstrat existența unor dubii rezonabile cu privire la situația de fapt reținută de instanța de fond, astfel încât criticile formulate sub acest aspect sunt neîntemeiate.

De asemenea, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului potrivit căruia documentarea cauzei ar fi fost influențată de existența unui pretins conflict dintre acesta și unul dintre angajații Inspectoratului de Poliție Ungheni, aflat în relații de colegialitate cu agentul constatator. O asemenea susținere are un caracter pur declarativ, nefiind însoțită de probe pertinente, concludente și suficiente care să demonstreze existența unei stări de incompatibilitate, a unei lipse de imparțialitate din partea agentului constatator sau a vreunei influențe exercitate asupra modului de administrare a probelor ori asupra soluției adoptate. Simpla invocare a unor relații profesionale de colegialitate între angajații aceleiași instituții nu este aptă, în lipsa unor elemente obiective și verificabile, să pună la îndoială legalitatea actelor procesuale ori imparțialitatea procedurii.

În consecință, această critică nu poate constitui temei pentru desființarea hotărârii contestate.

În continuare, Colegiul penal, verificând chestiunea individualizării pedepsei aplicate în privința contravenientului, a constatat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 9, 41, 42 și 43 Cod contravențional, ținând cont de gravitatea contravenției săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea contravențională, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 41 Cod contravențional stipulează că, sancțiunea contravențională se aplică în funcție de caracterul se de gradul prejudiciabil al contravenției, de caracteristica persoanei și de circumstanțele atenuante și agravante. Față de persoana a cărei vinovăție este dovedită se aplică o sancțiune echitabilă, în limitele și în conformitate cu dispozițiile prezentului cod.

La caz, Colegiul indică că instanța de fond a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale contravenientului și i-a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În susținerea poziției sale instanța de apel statuează că, prin Hotărârea Curții constituționale nr. 28 din 22.11.2018 *(în vigoare din 22.11.2018)* privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolul 78^1 din Codul contravențional *(Sesizarea nr.111g/2018)* a fost declarată neconstituțională

sancțiunea prevăzută la art. 78[1] Cod contravențional al RM, și anume textul „se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 40 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 7 la 15 zile”.

De asemenea, prin hotărârea menționată Curtea a menționat că până la adoptarea modificărilor legislative, în cazul contravenției prevăzute la articolul 78[1] din Cod contravențional, potrivit articolului 37 alin. (3), instanțele judecătorești pot aplica sancțiunea muncii neremunerate în folosul comunității fără acordul persoanei.

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute la art. 78[1] Cod contravențional în coroborare cu art. art. 9, 41, 42 și 43 Cod contravențional.

În consecință, Colegiul denotă că instanța de fond a pronunțat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, iar în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care infirmă/afirmă acuzația, precum și criteriile care au stat la individualizarea pedepsei, permițând părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de apel/recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(Hotărârea CtEDO Garcia Ruiz versus Spania).*

Generalizând, Colegiul penal consideră necesar de a respinge ca nefondat recursul avocatului Eugeniu Prisacari în interesele contravenientului Rusu Ruslan și a menține hotărârea Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2026 fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. 473 alin. (1) pct. 1) lit. c), art. 474 Cod contravențional, Colegiul penal,

D E C I D E :

Recursul avocatului Eugeniu Prisacari în interesele contravenientului Rusu Ruslan declarat împotriva hotărârii Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2026, prin care Rusu Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 78[1] Cod contravențional, se respinge ca nefondat, cu menținerea respectivei hotărâri fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: **Judecător:** **Judecător:**